

SZÁMADÓ ERNŐ VERSEI.

GYÉMÁNTPATKÓS CSIZMÁM...

Gyémántpatkós csizmám
Húzom a lábamra,
Úgy megyek el hozzád
Hasadó hajnalra.

Ezüstszőrű kucsmám
Illesztem fejembe,
Úgy megyek el hozzád
Szagos naplementre.

Aranyírott szűröm
Akasztom nyakamba,,
Úgy megyek el hozzád
Delelő harangra.

Reggel, délben, este,
Mindig téged járlak,
Gyere ki, galambom
Kiskapudban várlak.

VIOLÁMHOZ.

Mézeskalács az ajakad,
Gyöngykaláris apró fogad,
Szemed égszín, hajad kondor,
Szemöldököd selyemfodor.

Magad gyöngye violaág,
Rózsalevél harmatruhád,
Hát a szíved miből való,
Hogy a szívemhez olyan jó.

Addig rózsám tied vagyok,
Míg az égen csillag ragyog.
Ott pediglen mindig ragyog,
Igy hát mindig tied vagyok.

TULIPÁNÜLTETÉS.

Ássák sorsod földjét,
Dől a drága tő,
Csillagszép szemedben
Könnyszitakötő.

Ne sírj, tulipánom,
Hess, csúnya bogár!
Szívem cserepében
Boldogságföld vár.

Karom lesz gyámolód,
Csókom gyöngyharmat,
Szelelemszalaggal
Hozzám csokrozlak.

ELMEGYEK MAJD NAGYVÁROSBA.

Kolduscárda éji tanyám,
Tölgyfalóca a nyoszolyám.
Búbánat az édesanyám,
Még az Isten sem tekint rám.

Elmegyek én Nagyvárosra,
Túl a Tiszán, aranyosba,
Hátha jobbrafordul sorom
Urak lakán: gyöngyvároson.

Üres tarisznya reggelem,
Estebédre sincs kenyerem,
Hej, kis Békés, hej, Rosszerdő,
Nem bottal ver a Teremtő.

Úrilakon, gyöngyvároson
Hátha megtetszik a dalom,
Királyig is felvihetem,
Furulyázó jókedvemem.